

Příběh chrámu duše

Petr Němčanský

Od stromu života

Zapomnění

Byl jsem v zahradě poznání a vyšel z ní nasycen moudrostí všech svých předchozích vtělení. Musel jsem však zapomenout, abych svůj život naplnil novými zkušenostmi. Strom života dal mi na cestu jeden posvátný pramen poznání. Abych ho mohl nést, souhlasil jsem s cenou, kterou za jeho váhu zaplatím. Přijal jsem strádání, které je v jistém ohledu přirozeným stavem ve světě pozemského bytí. Souhlasil jsem s tím, že dočasně zapomenu, kým jsem, a že jsem věčně spojen s celým stvořením. Strom života dal mi na cestu také lék, kterým toto strádání budu moci hojit, avšak na Zemi se nikdy zcela nezhojí. Lék, stejně jako pramen pozná-

ní vložil mi anděl strážný na dno mého výsadkového batohu a vyslal mě ze zahrady nacházející se v Horním světě do Středního světa, odkud jsem se měl zrodit do pozemského bytí.

Jen co se za mnou brána z Horního světa zavřela, ucítil jsem kolem sebe nepříjemné zachvění. Do té doby všechny tvary a barvy rozplývaly se v harmonickém akordu, které si oko i srdce dokážou představit. Ladily v jednom nekonečném vzoru, jenž se proměňoval a pulzoval. Tu pozvolna a téměř líně až do hřmotných crescend vrcholících v explozích zaplavujících veškeré bytí nebeskou extází. Ono zachvění však postupovalo ve vlnách blíže do středu mého bytí, až jej s plnou silou zasáhlo a způsobilo, že jsem se poprvé po dlouhé době cítil být oddělen od stvoření. Chlad mě zalil a proud živého vědomí, sic mě objímal jako měkká hřejivá a konejšivá síla, už nedokázal přenést mi ten známý pocit sjednocení s veškerenstvím. Za dary, které jsem na cestu dostal, musel jsem zaplatit strádáním, jež způsobilo odloučení od zdroje.

Putoval jsem do světa zahaleného neprostupnou mlhou dělící jednu duši od druhé a každou z nich od zdroje. Strádání oddělenosti, které si v Horním světě nelze ani představit, je ve Středním světě mnohem hmatatelnější, a nevyhnutelné. Připravuje duši na zrození do hmotného světa, kde je oddělenost potvrzována všemi smysly, jimiž tělesná bytost disponuje. Proud Živého vědomí mě doslova odtrhl od Stromu života jako zralý

plod. Vložil mě do duhově zářivé hřejivé schránky a začal mě unášet kmenem Stromu života stále níž.

Při pohledu vzhůru vnímal jsem nádhernou záři skýtající poslední doušky sytící many. Ve směru mé cesty však prostor temněl s každou uplynulou mílí. Do vědomí začaly se mi tlačit obrazy, jimž jsem zprvu nerozuměl. Jak se mé nové éterické tělo adaptovalo na prostředí, jemuž jsem se přibližoval, začínal jsem chápat, že vnímám formy, se kterými se jako tělesná bytost ve Středním světě a následně ve zrození setkám.

Putoval jsem kořenovým systémem Stromu života. Pode mnou tiše pulzovaly světelné obrazce jako zářivé písmo. Psala se dráha mého života, můj osud, který se tvořil tím, jak jsem jednotlivými větvemi kořenového systému putoval, přitahován jako magnet k cíli svého určení. Na drahách, které se s tou mojí křížily, anebo šly souběžně, pozoroval jsem další zárodky lidských bytostí. Proud, který kořenovým systémem vzlínal vzhůru, nesl duše bytostí, jež Střední svět právě opouštěly.

Byla to nádherná podívaná. Duch mi umožnil pozorovat novými očima rození vše jednotlivě, a zároveň spatřit celý obraz najednou. Vnímal jsem pouť svého vědomí vstříc zrození a zároveň nádhernou souhru všech sil starajících se o přechod mezi světy. Pulzující energie Stromu života spojovala všechny proudy. Andělské bytosti svými rozměry a vlivy dějům dominovaly. Z proudů živé barevné lávy vyšlehávaly různé tvary

usměrňující poutě duší, jejichž životy na Zemi končily, a zároveň provázely proud vědomí, jehož součástí byla i moje výsadková kapsle. Některé proudy připomínaly amalgám nebo barevnou magmu, jiné nabývaly konkrétnějších tvarů.

Po levé straně uvědomil jsem si energetický tvar připomínající hejno ptáků. A už i jejich hlasy se mnou hovořily, že se setkáme a že mě budou na cestách provázet. Jejich černé peří, velký zobák a chraplavé krákaní vždycky prý rozpoznám. Kapsle ve tvaru dokonalé koule se na vlnách kymácela ze strany na stranu působením proudů, které jsem míjel. Okolní světlo se začínalo zbarvovat do tmavě zelené. Blížili jsme se k bráně, u níž tyčily se do výšky tři obrovské postavy vysoké jako skály. Bránu samotnou tvořila světelná vlákna stejné kvality, jakými byl tvořen Strom života. Co následovalo za ní, však nemohl jsem zahlédnout, neboť celý její povrch odrážel směs barev, trochu jako zrcadlo a trochu jako orosená okenní tabulka.

Tři norny

Proud se před branou zpomaloval, až se moje kapsle zastavila. Měl jsem možnost prohlédnout si zblízka ony tři vysoké skály, do jejichž tváří byly vepsány předlouhé věky veškeré existence. Tvář jedné z nich s vydáním hlubokého zahřmění, jak se skaliska o sebe třela, na

mě pohlédla. Vnímá jsem pulzující a vibrující světelnou energii, která mě měla připravit na to, že promluví. „V životě, do kterého vstupuješ, je tvým osudem setkat se s drakem. Dobře si ho prohlédni, a řekni mi, co v něm spatřuješ.“

Náhle jako by čísi neviditelná ruka otevřela dokořán portál jako okno a pokynula mi, abych jím proletěl. Havrani mě provázeli. Jakmile jsem překonal hranici, nastala rázem úplná tma, z níž se po chvíli vynořilo nádherně zářivé vědomí draka. V uších mi opět zaburácel hlas první norny: „Pokud tě jeho síla bude nutit postavit se mu na odpor a bojovat s ním, daleko nedojdeš. Drak je silnější a jeden bude stačit, aby tě na místě usmrtil. Pokud s ním však navážeš rovnocenný vztah a vysvobodíš ho ze zakletí, povedeš si v životě mnohem lépe,“ dokončila svou promluvu první norna, sudička minulosti, sudička osudu.

Dračí vědomí pulzovalo nádhernými barvami a energií stejné kvality, jakou mají všechny bytosti světla, které jsem cestou z Horního světa k bráně spatřil. Drak nevbuzoval ve mně strach ani nenávist, a proto ani jsem neměl důvod, abych ho považoval za svého nepřítele.

Jako by mi druhá norna, sudička toho, co je, sudička přítomnosti, četla myšlenky, pravila: „Drakovo vědomí teď v tobě nevyvolává strach ani nenávist. Ve světě, do kterého vstupuješ, v jeho čase a kultuře, je však údělem draků přebývat dlouhé věky v temnotách. Proč a čí rukou se

takto stalo, teď není v mé pravomoci ti sdělit. Věz ovšem, že světelná forma, ve které jsi draka spatřil, nyní na Zemi, kam se narodíš, neexistuje.“

Nestačil jsem ani zareagovat a promluvila třetí norna, sudička toho, co má být, sudička budoucnosti: „Na dně tvého výsadečového batohu leží pramen poznání, který obsahuje všechno, co potřebuješ vědět. Až nastane správná chvíle, k poznání se dostaneš a budeš moci jednat podle své svobodné vůle. Jen jedna cesta je však ta správná. Abys pochopil význam své volby, uložili ti andělé společně s pramenem poznání také lék, který ti pomůže vidět v širších souvislostech to, co ze zemského povrchu většinou zahlédnout nejde. Povznese tě nad pozemskou rovinu a umožní ti pohlédnout na situaci, ve které se budeš nacházet, z výšky, jako bys shlížel z Horního světa.“

Zahloubal jsem se do jejich slov, která ve mně probudila zvědavost a touhu, ale i strach a nejistotu. „Jak ale poznám, kdy nastane ten správný okamžik, abych jednal? Jak poznám, že mám lék a pramen poznání použít a jak vlastně draka najdu?“ odvážil jsem se sudiček otázat.

„Povedou tě tvé talenty a moudrost předků, která se ti, až ji budeš potřebovat, včas vyjeví,“ pravila sudička minulosti. „Jakmile vstoupíš na cestu, napoví ti tvé otevřené srdce a odvaha, jak jednat,“ pravila sudička přítomnosti. „Až se s drakem skutečně setkáš, napoví ti

tvá intuice a tví průvodci, kam tvá rozhodnutí mohou vést,“ pravila sudička budoucnosti. „Až nebudeš vědět, jak dál, povede tě šťastná náhoda!“ zvolaly téměř jednohlasně všechny tři norny, ale to už mě proud vědomí začal unášet dál – branou, kterou tvořily sudičky coby obrovské skály sahající až do neviditelných sfér – do nižších sfér stvoření.

Čím dál více proud vědomí podobal se proudu řeky a má výsadková kapsle člunu. Nejdříve zahlédl jsem bočním pohledem obrys a pak ustálila se v mém zorném poli postava kormidelníka. Jak jsem na něj soustředil svou pozornost, ze vzpomínek se mi začaly vybavovat obrazy z cest, na kterých mě již dříve provázel. Poznal jsem v něm převozníka Chárona. Tehdy odvážel mě z jednoho z mých předešlých vtělení na Zemi na druhý břeh se slovy: „Až popluješ zase nazpět, jistě už tě nepovezu, protože převážím pouze duše opouštějící tělesné zrození.“ Poněkud jsem při této vzpomínce znervózněl. Co může znamenat, že mou loďku Cháron nyní kormidluje? Vždyť jasně z promluv sudiček vyplývalo, že se blížím svému zrození.

Pokusil jsem se k současnému převozníkovi vyslat otázku, ale neodpověděl. Ještě jsem se ohlédl a pokusil se na norny zavolat, ale bylo už příliš pozdě. Šedivou mlhou prostupovaly už jen matné siluety temných skalisek a převozník ani na další moje naléhání nejevil ochotu cokoli se mnou sdílet. Ponořil jsem se tedy do ticha a pozoroval proměňující se vzory vlnění

a čerení na hladině řeky. Nedovedl jsem si představit, kam má loďka směřuje a co mě tam čeká. Kromě sudby neměl jsem se čeho zachytit. Byl jsem už někdy na místě, kam mě loďka odváží, a budu schopen si něco z předešlých pobytů tam vybavit? Je ten převozník skutečně Cháron nebo ho jen připomíná? Asi ano, snad jsou i převozníci do světa podobní těm, kteří... a jejích skutečně víc...?

Ze zamyšlení probral jsem se v okamžiku, když se těsně vedle nás objevil další člun. Vzory vlnění, jež zanechal na hladině, se nejdříve setkaly s těmi našimi, pak se proluly a hladina naše setkání zrcadlila v nádherném vzoru. Převozník druhého člunu se nám však rychle a obratně vyhnul a ztratil se v houstnoucí skrumáži člunů, která se tvořila před další branou. Postupně všechny zpomalovaly. Z šedivé mlhy začaly vystupovat detailnější obrysy další brány. Na rozdíl od té z Horního světa působila velmi chladně. Její povrch zdál se být z jakéhosi druhu tmavého křemene, ale uvnitř, jako všechno ve stvoření, tepala, byť ne tolik zřetelně jako v předchozí bráně světelná vlákna. Vzduch kolem se ochlazoval. Odstíny zelené začaly se už dříve vytrácet a pomalu přešly v mdlé odstíny šedi a černi. Ještě naposled pokusil jsem se zpytovat svědomí a přijít na to, proč mi o této části cesty norny dopředu nic neřekly.

Ohlédl jsem se v naději, že zachytím alespoň nějaký náznak odpovědi. Povrch brány z Horního světa v dálce byl neprostupný. Pokusil jsem se představit si, že jí

budu opět někdy projíždět, opačným směrem, snad, ale moc mi to nešlo. Proud a směr byly teď jasné a strhávaly zcela mou pozornost.